

Pallag Zoltán
Noir
JAK + PRAE Kiadó, 2014, 68 oldal

Pallag noir

A JAK könyvajánlója

Pallag Zoltán első kötetében főként arra figyel, ami a szerelemben régészet, és fordítva. A *Noir* legnagyobbbrészt egy kapcsolat utómunkája, alanyi költészet visszafogott zeneiséggel, amely inkább a feltárás, mint a feldíszítés lehetőségeit keresi. „Bronzkori légvárat találtak” – mondja valaki, és egy üres gödörre mutat. Talán ő maga ásta. Talán ő az a figura, aki Pallag verseiben megszólal. „Mi az, ami a szerelemben régészet és a régészetben szerelem?” – kérdezzeti magától, és biztos válaszai nincsenek.

Sőt, nincsen semmije (mondhatja), csak dísztelen, frappáns mondatai, fanyar humora (mondhatjuk). Ez pedig épp elegendő lehet az olvasó számára, aki két szelíd küzdőféllel találkozik majd, Iróniával és Szentimentalizmussal.

Egy (vagy több) kapcsolat precíz utómunkáját láthatja, kopár gyakorlatokat. Egy hol sötét, hol szürke alakot, aki azt állítja, „egyáltalán nem

is értem / hogy jön ide az ősz”, az évszak, amelyik szinte mindig megérkezik, mint egy biztonsági őr, nehogy bármi baja essen a Pallag-féle elégiának. Persze, itt nagyon fontos a „szinte”, a halál esendő, a vers pedig képes rá, hogy a legegyszerűbb szavakkal szedje belső rímekbe, mondjuk, a barátság dicséretét, melőzve a túlzott direktséget:

*Miközben kint a hófelhők dagadtak,
és az éjszaka tömbjei töredezték,
mi nekiálltunk csocsózni, mintha
az életünk múltott volna rajta.
Persze nevettünk, mert ilyenkor ez
a szokás, de belül*

*megközelíthetetlenek
voltunk, mint egy dogon falu,
és nem hittünk a véletlenekben.
Kérdeztem is Barbit, mi a titka,
hogy minden labdája kapuba megy.
»Oda kell löni«, mondta halkan.
»Na ugye«, kiáltottam a pultos
lánynak, »mondtam én, hogy
nincsenek véletlenek.«*

Persze bonyolult este ez, a teljes vers gyónás a többiek felé, hiszen a főhős nem is volt egészen velük a kocsmában. Ott volt a lánynál gondolatban, pedig akkor már sehol se volt a lány. A szerző pedig ott jár, ahol legnagyobb kedvvel a vándorló semmit tanulmányozza. De néha mégis a boldogságot sikerül „dokumentálnia”, nem csak annak törekénységét. Pedig – ahogy például Ottlik mondja – ez az egyik legnehezebb.